

[Maisted]

for pågældende tjenestemænd ikke kan nå at udføre deres arbejde inden for normal arbejdstid.«

Begrundelse

Af ministerens svar på spørgsmål nr. 624 fremgår det, at »der ikke i lovgivningen er hjemlet tjenestemænd adgang til aktioner gennem faglige møder inden for arbejdstiden; tværtimod må sådanne betragtes som uforenelige med tjenestepligterne i henhold til ansættelsesforholdet, således som det eksempelvis også er fastslået i finansministeriets cirkulære af 12. marts 1979«.

Eftersom det bliver mere og mere almindeligt, at også tjenestemandsansatte aktionerer – som f.eks. politiet ved »sygdom« – er det tvingende nødvendigt at få meget stramme regler for, hvorledes dette undgås. Hvis det forholder sig således, at ansatte kan aktionere i arbejdstiden og derved undlade at gøre deres arbejde for derefter at få overarbejdsbetaling for at indhente det forsømte, så vil vi opleve mange arbejdsnedlæggelser og faglige møder.

Besvarelse (30/4 80):

Finansministeren (Svend Jakobsen):

Som anført i min besvarelse af spørgsmål nr. 624 er det ikke nogen automatisk følge af afholdelse af tjenstlig undersøgelse i forbindelse med arbejdsnedlæggelsen den 15. marts 1979, at der udløses overarbejdsbetaling, således som det synes forudsat af spørgeren.

I et vist mindre og i finansministeriet ukendt omfang kan det imidlertid ikke afvises at der kan blive tale om at de tjenstlige undersøgelser medfører overarbejde. Dette er beklageligt, men i forbindelse med anvendelsen af disciplinære sanktioner over for de tjenestemænd, der deltog i arbejdsnedlæggelsen den 15. marts 1979, hvilke sanktioner jeg har fundet nødvendige, må man acceptere, at tjenstemandslovens § 22, stk. 4, åbner adgang til tjenstligt forhør, såfremt vedkommende centralorganisation anbefaler tjenstemandens begæring herom.

Spm. nr. 716

Til *ministeren for skatter og afgifter* (18/4 80) af:

Steffensen (KrF):

»Finder ministeren det rimeligt, at den 30 dages kredit, der indrømmes olieselskaberne med hensyn til betaling af statsafgiften på benzin, af selskaberne udnyttes på den måde, at selskabsejede tankanlæg får tilsvarende kredit, hvorimod privatejede og bortforpagtede tankanlæg uanset kreditperioden skal udrede afgiften på leveringstidspunktet og således belastes med et rentetab, som kommer de multinationale selskaber til gode?«

Begrundelse

Spørgsmålet er stillet på baggrund af en artikel af folketingsmedlem Hans Erenbjerg (S) i Benzin & Olie Bladet for marts 1980. Det fremgår af denne artikel, at det ovenfor berørte forhold har en konkurrenceforvridende virkning, der – sammen med en række andre forhold, hvorom der stilles et samtidigt spørgsmål (nr. 717) til industriministeren – bevirker, at selskabsejede tankanlæg efterhånden helt vil fortrænge den mindre gruppe benzinsælgere, der ejer eller forpagter deres tankanlæg, og som derved går en langsom henrettelse i møde.

Det nævnes i den pågældende artikel, at ved ikke at lade statens kredit gå videre til de sidstnævnte grupper af tankejere, men i stedet indsætte afgiften på særlige aftalekonti i pengeinstitutterne opnår selskaberne en ekstra renteindtægt på 26.000 kr. for hver million liter benzin, der sælges.

Det turde være indlysende, at dette aldrig har været hensigten med den eksisterende kreditordning, hvis formål tværtimod må være, at forhandlerne ikke skal bære byrden ved at stå i forskud med de betydelige afgiftsbeløb, men først skal udrede disse, efterhånden som beløbene indgår ved salg til kunder.

Besvarelse (29/4 80):

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Efter § 13 i benzinafgiftsloven skal registrerede virksomheder indbetale benzinafgiften for en måned inden udgangen af den følgende måned. Denne ordning svarer til reglerne i andre punktafgiftslove.

Den kredit, som selskaberne har på indbetalingen af afgiften, regnes fra det tidspunkt, hvor benzinen fraføres selskabernes godkendte opbevaringsanlæg. Kreditlængden er